

ПРЕДЪ ОСТРОВА НА БЛАЖЕННИТЕ

Вилнеятъ вълните и лекия корабъ
Премиятатъ надъ бездните тъмни, —
Все тия незнайни простори и вечерь
И сутринь кога се разсъмни.

Минаватъ и дни и години — все бури,
Все върли борби безизходни . . .
Пловците изгубиха вече надежда
Да видятъ пакъ брегове родни.

Тъга имъ сърцата наляга, тъй както
Омарата лятна полята; —
Ръце изнурени отпадатъ, вълните
По воля размятатъ веслата.

Въ очите имъ хлътнали ужасъ широко
Е погледъ ~~безамислен~~ разтворилъ;
И самъ Одисей, при кърмилото седналъ,
Замисленъ е чело оборилъ.

Напрегнайтъ

И въ морна му паметъ изстъпватъ ту въ битви
При Троя живота несгоденъ,
Ту мирния кътъ на далечна Итака —
Съпруга и синъ първороденъ.

Въ гърдите му мъжки сподавяна силомъ
Неволно въздишка избие,
Пестница юнашка той стисне и погледъ
Намръщенъ въ пространството ^{срине} впие.

Напусто. Въ безкрайни простори се мятатъ
Вълни следъ вълни повилнели,
И кораба съ ревъ оглушителенъ тласкатъ
Богъ знай къмъ къдешни предели . . .

Ей день превалява; задъ огнений западъ
Се слънцето мудро затули;
Вълните улягатъ; пустинята морска
Вечерна мъгла я прибули.